

EL MANDU

DEL LLOFRIU

ELLA.—Ja t'ho deia jo que aquestes calses posades farien més l'efecte.

ELL.—I tant! Fins tinc por que si ens entretenim massa, ja l'haurán fet del tot!

ANUNCIS i COMENTARIS

Mobles de lujo

A tots els solters empedernits que desitgin completar el seu "ajuar" amb un moble de luxe molt a propòsit per a jocs de llit, podem oferirlos-hi models de la més alta qualitat i a preus relativament econòmics.

Adressar-se: Almacenes de Meubles "La cama redonda".

L'última paraula

Ultim invent en el ram de l'enginyeria. Aparell que dona el mateix "rendiment" que els antigament usats i actúa sense rompre els fils de l'agulla enfilada.

Es una maquineta realment meravellosa. No es tracta de cap engany i els incrèduls ho poden comptar amb els dits de la seva mà.

Automóvil

En necesito un amb una viuda o "jamona" a dintre, que es conformi a pagar el gasto.

Escriurer: Nandu, número 133.

Hipoteques

Senyora agradable hipotecaria part d'una hermosa propietat, amb jardí i molt bones vistes.

Té dugues portes d'entrada. No s'admeten intermediaris. Ofertes: Nandu, 231.

Joies

Aquell que en tingui i no sàpiga que fer-ne pot disposar dels nostres dipòsits acorassats, on cinc minuts després de deixar-les desapareixen com per art d'encantament.

Seguretat i reserva absolutes.

Italià i francès

Acadèmia pràctica molt acreditada. S'ensenyen els dos idiomes en dues lliçons, per el procediment sintètic del linguòfono automàtic i el de fer cullir el mocador que s'ha tirat a terra.

Ocasíó

Soc jove i el-legant. Estic en vaga. Necesito senyora desenfainada per acompanyar-la al teatre, al cafè i al Banc on tinga el compte corrent.

Escriurer: Nandu, 83.

GRANDIOS ÈXITI

S'ha posat a la venda

Nueve meses después

darrera producció de
JOAQUIM BELDA

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL. Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor. Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE *

Demaneula cada dijous al vostre kiosk, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'alló i riurer.

Cada dijous, 15 céntims.

- Un llibre de barrila -
Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espantants del natural. Cinc ralets ben aprofitats. Comandes a la nostra Administració.

Redaccio i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Allò de fer Comissari a n'En Felipet Rodés, ha anat a l'aigua.

El Comitè Executiu de Nandulàndia i el govern de l'Espanya gran, no és varen poder entendre.

En Cambó ens volia fer la patota, però el varem amenassar amb xerrar fil per randa tot lo de la seva vida íntima a n'els d'Acció Catalana i En Cisquet va desistir de fer el pastel amb En Romanones per por de perdre les eleccions.

Amb nosaltres no s'hi juga.

Are En Felipet Rodés continua representant-nos a Parisiana i Rosales i surt a conquesta per dia. Es un dels membres més importants de Nandulàndia i no el podem deixar anar al Marroc així com així.

Per a accedir als pregs del Govern central, era indispensable obtenir tota mena de garanties i seguretats. Déu nos en guard de un ja està fet, i només hauria faltat que els moros ens haguessin fet presoner a n'En Felipet i ens l'haguessin tornat sense els seus atributs més característics.

Per això a darrera hora varem posar-li el següent telegrama:

"Celi, ex-ministro y corrido empedernido, Madrid.

Antes aceptar proposiciones tirano, exija absoluta seguridad miembros Nandulandia, indispensables salvación patria y continuación especie. Comité".

o o o

"Cri-Cri" ha triomfat a València. La nostra

fastuosa revista, com a nou exèrcit d'Almogàvers, va a la conquesta de les hispàniques terres, i porta orgullosa ben enlairat el penó de Nandulàndia-nació del art, del bon gust, del bon humor i de la xirinola.

o o o

Aquell diari que fan "allà dalt" i que crec que se'n diu l'X Y Z, continua volent-nos separar d'Espanya.

Home, si tant s'hi empenya!

o o o

Sembla que aquesta setmana no ha passat res de nou sobre el "cas" Zamora. Podem respirar tranquils. L'hora de les cosses encara no ha arribat.

o o o

El govern està disposat a acabar amb tota mena de jocs.

Ep, poc a poc! Que ens respectin els jocs de lilit, els jocs nous i els jocs florals.

o o o

El "Ciero" pregunta com està el monument a n'En Pi i Margall. Però, és que encara són vius els senyors de la Comissió Executiva? Doncs els hi han ben carregat el mort!

o o o

Llegim i retallem: "Desde hace días se nota en el Hotel de España un gran movimiento..."

No és d'estranyar, ja que les parets del susdit hotel entesten amb les de ca la Brigida on el moviment és continu, com tots vosaltres i tots nosaltres sabem prou bé.

o o o

El nostre moviment nandulandista arreu del món, segueix la seva marxa normal i ascendent.

Ara s'ha constituït un "Comité Secret" i clandestí, que es reuneix cada nit a la "Buena Sombra" per pendre acords importants. El primer va ésser el de celebrar un banquet amb motiu de que el dia que es va constituir el comitè, no era dimarts. Sembla que vindran acords de més importància. De moment no podem dir res més perquè com ja queda dit es tracta d'un Comité secret i clandestí.

Enviat Especial

La barretina

L'hereu d'En Sense i la noia de ca'l Figassa, feia cinc anys que eren casats i havien tingut cinc criatures.

Com que les terres no donaven per tant, un diumenge al matí el nostre home prengué el camí de la vila i va anar a consultar el cas a un curandero de molt de renom.

—Miri, senyor Sistacs, això no pot ser; fa cinc anys que soc casat i la dona m'ha plantat cinc criatures pels nassos.

—Fill meu, i a mí que em conteu. Això és cosa vostra.

—No, si jo no n'hi dono la culpa a vostè, però vinc perquè em digui com ho haig de fer per no tenir més bordegassos, sense perxò faltar als meus deures de marit.

—Mare de Déu, quines coses de preguntar, hereu.

—Oh, quines coses, quines coses, com que no els ha de mantenir vostè!

—Res, que hi farem! Mireu, per evitar tenir bordegassos, cada vegada que volgueu... parlar amb la dona, poseu-vos barretina, i... oli en un llum.

—Home, ja m'ho havia dit el noi del Fesol, però jo no m'ho creia.

—Sí, home, sí; això ho sab tothom.

L'hereu d'En Sense, aquella mateixa nit va posar en pràctica el consell del curandero, i l'altre nit també, i l'altre també i... al cap de nou mesos, bessonada!

Quan l'hereu es va veure amb dos bordegassos més, agafà un samaler i se n'anà cap a vila disposat a trencar tots els ossos del curandero que tant ignominiosament s'havia burlat d'ell.

—Deu la guart, senyor Sistacs — digué l'home posant una cara de pomes agres capaç d'espantar al més valent. Vinc a trencar-li el cap.

—Home!

—No hi ha home que hi valgui. He seguit el seu consell, cada cop que ho he fet m'he posat barretina i, al cap de nou mesos, bessonada.

—No pot ser.

—Que no pot ser? Lo que no pot ser és que jo no li trenqui l'espina.

—Calmeu-vos, home, calmeu-vos. Potser les barretines que vos gastaveu no eren prou resistents.

—Com s'entén? Vaig comprar lo mellor que vaig trovar. Miri és aquesta que encara es ben nova i es tragué la que portava al cap.

—I ara! Aquesta? I on vos la posaveu?

—Ai, ai, al cap!

—Ja sou ben talós, hereu!

I traient una capseta, el senyor Sistacs li ensenyà una barretineta, tota sedosa i ben cargoladeta bo-i dient-li:

—Veieu, les barretines havien de ser com aquesta i no vos les havieu de posar a n'aquest cap, sinó a n'el altre.

—Això també ho podia haver dit, home! Ves un hom que sab d'aquestes coses!

PEGA PORC

—Els homes sempre esteu amb els negocis entre mans.

—Sí, i vosaltres sempre els voldria-ho entre cames.

VODEVIL EN UN ACTE, EN VERS I
PROSA D'EN JOAQUIM MONTERO

Gran saló oriental.

*Tron o scient del Califa, al davant;
alfombra en terra, on hi seuen els al-
tres personatjes.*

ESCENA I

CALIFA, VISIR, KADI, METGE

EL CALIFA

(Veient-los entrar.) Mercès us dono,
per haver acudit a la meua súplica. So-
bre els ulls i sobre el cap!

EL VISIR

Ens vareu assabentar que si no ve-
niem ens farieu empalar, i no hem va-
cillat.

EL KADI

Gran senyor!

EL CALIFA

Sols Alhá és grat!

EL VISIR

I vos, senyor, també arribeu a la talla.

EL CALIFA

Deixeuvos de zalemas, i anem a lo
que interessa. Vos he cridat, perquè ne-
cessito del vostre auxili.

EL KADI

A qui agafo?

EL VISIR

A qui mato?

EL METGE

A qui curo?

EL CALIFA

Deixeume parlar. Tots sabeu la des-
gracia que m'aclapara. La malaltia que
com una maledicció pesa sobre el meu
fill, no dona senyals de desaparèixer,
ans sembla que s'empitjora. És precis
estudiar la manera de curar-lo.

EL METGE

Es difícil, senyor. Jo he probat amb
ell tot el doll de ciencia que m'inonda
el cervell i em vessa per tot arreu, i no
he pogut inquirir amb la meua ciencia,
paciencia ni experiència, la causa de
la seva dolència.

EL KADI

Jo he acudit a totes les bruixes, cu-

randeres i llevadores de Bagdad, per
veure si alguna tenia un remei, i res.

EL CALIFA

Doncs és indispensable trobar-lo. El
meu fill té ja vint anys, ha de unir-se
amb la princesa amb la que desde pe-
tit està promès, i no pot anar al matri-
moni en l'estat en que es troba.

EL METGE

Senyor, permeteu que novament l'exa-
mini i l'interrogui... potser en aques-
tos últims dies, la seua malaltia hagi
sofert algun canvi.

EL CALIFA

Feu lo que vulgueu. Que vingui...

EL VISIR

Senyor, no cal cridar-lo; aquí s'acosta.

ESCENA II

DITS I PRÍNCIP

EL PRÍNCIP

Ai, ai! Quanta gent!

EL CALIFA

Vina, acostat!

EL PRÍNCIP

Ai, no; que em fan por.

EL CALIFA

No tinguis por. Son de confiança.

EL PRÍNCIP

Sí, sí; de confiança. El ministre d'Hi-
senda, el qüestor d'eunucs, i un metge; si
que son de confiança.

EL CALIFA

Que t'amagas?

EL PRÍNCIP

La cigala.

EL CALIFA

Sempre la tens a les mans; deixa es-
tar això, putíner... ficala a la gabià.
Sembla impossible que te la miris, sa-
piguent que aquesta és la teua desgra-
cia.

EL PRÍNCIP

I podé no, pobre bestia.

EL METGE

Senyor, permeteu-me que l'interro-
gui.

EL CALIFA

Feu, feu!

EL METGE

Príncep, com vos trobeu?

EL PRÍNCIP

Molt bé.

EL METGE

Mergeu forsa? Pahiu bé?

EL PRÍNCIP

Sí.

EL METGE

No senti cap dolor, cap molestia?

EL PRÍNCIP

No. Sols sento una cosa: tristesa,
ensopiment. Ja veieu que tinc tot el que
desitjo; que capritxo que tinc, al mo-
ment es satisfet i a pesar de tot, trobo
que em falta alguna cosa, no sé què,
però em falta. Sento de tant en tant
desig d'anarme'n lluny, molt lluny. Visc
a Bagdad, passejo per Bagdad, no veig
més que Bagdad, i estic tip de Bagdad.

EL METGE

I aqueix desfici fa molt temps que'l
senti?

EL PRÍNCIP

Cinc anys. Be m'en recorde, en tinc
vint; en tenia quinze quan vareig co-
mençar a sentir lo que sento.

Ja sabeu que de petit
que tinc aquesta cigala
que un nigromant, fent-ne gala
del seu poder infinit,
me va dar com talisman
de la meua bona sort,
i jo, agraïnt-li el recort
no la deixava un instant.
Però jo no sé com és
que aixís la he pogut guardar,
i com he pogut lograr
que ningú me la toqués.
Lo que he hagut de defensar-la!
De petit, de la ninyera,
ella va ser la primera
que volia grapejar-la.
Evitant tots els parany
la cuidava amb afecció,
fins que va arribar el dia
que jo complia quinze anys.

I aquell dia... era al jardí
i la tenia a la mà,
i la sentia cantà

i el meu goig era sens fi...
quan vaig veure una ponzella
que a impuls del vent va acostarse
aprop de mi, va badarse
dolsament, i sortí d'ella
una dona tota nua
hermosa, de cabell fi
trenat amb cúa, ai! si li
hagués fet un nus a la cua!
I la dona s'acostava
a la gàbia, i amb dalit
entre els ferros ficà el dit
per veure si l'agafaba.
I em parlava forsa i bé,
que eren tendres sos col-loquis!
i vaig dir: No me la toquis
que ja te l'ensenyaré!
I ella em va dir: "Jo soc Fada,
i vull el teu talisman;
dónam-el, sigas galan,
jo el cuidaré ilusionada".
I jo vaig respondre: "No!"
"Serà sempre meu!" "Qui sab?"
"O t'en vas, o't trenco el cap!"
I ella amb veu de tró
em va dir: "El cap? Malvat,
soc Fada, ningú m'igualava.
No hi cortis amb la cigala
per que jo te l'he encantat!"
Va fugir, i des del dia
que em va parlar en hora mala
ni ha cantat més la cigala,
ni he tingut més alegria.
Ella és qui me l'ha robada,
la cigala m'ha encantat;
i ara la felicitat
la tinc al cap de la Fada!
(Pausa. Tots queden aturats
a sentir aqueixa revelació.)

EL CALIFA
Que hi dieu?

EL VISIR
Que aquella Fada era un lloro.

EL KADI
Un tomaquet.

EL CALIFA
Siga com siga, es precis contrarrestar el seu poder.

EL KADI
Si jo la trobo... la matriculo.

EL METGE
Un remei hi trobo. Jo com tots els
sabis orientals, soc una mica bruixot
i nigromant, però la meua ciència no
arriba més enllà que a fer uns quants
jocs de mans, escamotejar l'as d'oros,
i donar-me la groga quan faig el burro.
Però el meu mestre, el savi nigromant
que va concedir-li el talisman al Príncep,
potser ens dongui un camí per arri-

bar a poder fer impossible la maledicció de la Fada.

EL CALIFA
Doncs feu-lo venir.

ESCENA III

ELS MATEIXOS I NIGROMANT

EL NIGROMANT
(Sortint per un moble, o simplement per la porta.) No cal que'm crideu. Jo tot ho sento: us he sentit i ja soc aquí.

EL CALIFA
Perdoneu, si us hem destorbat.

EL NIGROMANT
No; estava escrivint la meua obra famosa... "La nigromancia, la quiromancia, i la mala estrugancia"... Una obra que'm faria immortal, i si ja no ho fos! Soc immortal! Quina desgracia! Tinc por que la meua reputació ha perdut molt des de que aquella maledicta Fada, va embruixar el talisman que vaig regalar al Príncep!

EL CALIFA
No podem perdre el temps amb cumpliments. El Califa es digna cridar-te perquè et necessita.

EL NIGROMANT
Comprenc vostra pressa. El Koran ho diu: Si necessites una agulla avui, no la cerquis demà.

EL CALIFA
Avui la necessito, en efecte... i un cop la tingui, per lograr els meus desitjos, hi ha que posar fil a l'agulla.

EL NIGROMANT
Mala cosa busqueu i a mal lloc veniu, gran Califa. No espereu que del fil que demaneu vos, ne dongui jo ni un aguller. Soc enemic del fil en gran manera. Sabeu que la Fada que persegueix al vostre fill amb tanta ràbia, és la meua enemiga, perquè possedix un capdell de fil que representava el de la seva vida, i jo sense voler, vareig trencar-li: desde aleshores, procura desfer totes les meves màgiques i persegueix a qui jo protegeixo; i no sols això, sinó que va lograr dels Génies que la troca del fil de la meua existència fos eterna. Es dir: em va fer immortal, que es lo pitjor que podia passar-me en aquest món.

EL CALIFA
És a dir que ets immortal?

EL NIGROMANT
Senyor; si no ho fos, creieu que m'estaria per gust doscents vintidós anys aguantant el tipu? Jo no puc morir-me. Per això, tots els meus estudis i els meus descobriments es redueixen a fer la guerra al fil, en totes les seves manifestacions. Jo sé que allà al Occident, temps a venir, s'inventarà el telègraf, el telèfon i altres aparells que per medi de fils, faràn que els homes es comuniquin. Doncs bé; jo lograré que un home els faci funcionar sense fils. Guerra als fils! Ara estic estudiant la manera de que no tinguin fils... les canyes de pescar i les mongetes rênegues. I ho lograré!

EL CALIFA
Bé; deixat de lamentacions que no ens importen; i anem al grà. Tu amb la teua ciència, ja deus saber el motiu que ens mou a cercar-te?

EL NIGROMANT
Absolutament, gran senyor. Però Allà és més gran!

EL CALIFA
Ja m'ho has dit!

EL NIGROMANT
Voleu que curi al vostre fill del encantament que li va dar la Fada.

EL CALIFA
Això és.

EL NIGROMANT
Es molt difícil. Es tracta d'un encant de certa importància; i avui és mal dia, dilluns, no és dia d'encants.

EL PRÍncep
Feu lo que hi sapiguen.

EL NIGROMANT
Veiam. Portes la gàbia?

EL PRÍncep
Aquí la duc.

EL NIGROMANT
Deixame-la. Trista, ensopida... Tu ja has procurat distreure-la?

EL PRÍncep
Tot ho he fet, però és inútil.

EL NIGROMANT
L'has portat a passeig, al cine?...

EL PRÍncep
A tot arreu, i res!

EL NIGROMANT
Li has fet veure llocs deliciosos, jardins ideals, dolces hermoses?...

EL PRÍncep
Sí! L'altra tarda d'amagat em vaig ficar a l'harem. Les odalises, totes, varen venir a veure-la, a contemplar-la, a acaronar-la, i res! no varen lograr que aixequés el cap per mirar-les.

EL NIGROMANT
El poder de la Fada és més gran que el meu. La teua amenaça de trencar-li el cap, ha encés les seves iras. No hi fa res. Jo procuraré, si no vén-

cer-la, almenys impedir les seves persecucions. Jo trobaré altres Fades desencantadores que puguin tant com ella.

Jo sabré quina dona pot ser aquesta. Permeteu-me que l'evocui. Silenci, recolliment, serenitat! Per la gran bestia del garranyich-garraynach, apareix, desencantadora!... Mireu, Príncep, en aquell mirall. Ja s'acosta, ja la sento venir. Aquí està. Aqueixa és! Ensenyeu-li la cigalal!

(En el mirall apareix un moro molt lleig.)

EL PRÍNCEP

I ara!

EL NIGROMANT

No vos espanteu; és l'eunuc que descorre la cortina.

(En efecte; el moro descorre un tapís i apareix una hermosa dona en el bany.)

EL VISIR

La meva donal

(Apareix un altra dona també provocativa.)

EL KADI

I la meva!

(N'apareix una altra.)

EL METGE

I la meva!

EL CALIFA

Calleu!

ELS TRES

Oh! Es que!...

pot rebre, però devegades ho sab i no reb... i altres, reben i no ho saben... Però això de sapiguer-ho per endavant... és un xic massa fort

EL KADI

Lo mateix volia proposar-vos.

EL METGE

I jo també.

EL CALIFA

Nigromant, respon tú, que no vull fer cap disbarat.

EL NIGROMANT

Senyors, jo vos respondré a les vostres preguntes. Cert que mai dona gust, sapiguer que un és... vaja... d'allo...

EL METGE

Sí, cornut!

EL NIGROMANT

Es cert! Però això que pot considerar-se com una desgràcia, gairebé sempre, avui podeu considerar-ho com una sort. No som tots, esclaus del Califa? No disposa ell, dels nostres béns i de les nostres vides? No donariem tots per ell gustosos l'existència? Doncs, el sacrifici que vos demana no és pas tan gran. Ell, si volgués podria manarvos que vos traguessen els ulls, ¿no és cert? Doncs ja veieu si és magnànim que s'accontenta amb que els tanqueu una

MAIHOFEM

Amb ta llicència, espòs. Príncep, soc vostra esclava Maihofem, que sabrà amb interès i devoció, consagrar-se al vostre servei.

EL CALIFA

Com te dius?

MAIHOFEM

Maihofem. Soc l'esposa del Visir.

EL CALIFA

El nom no m'inspira confiança.

MAIHOFEM

A la meua terra, senyor, ens ensenyen el nostre deure. Soc de la Núbia.

EL CALIFA

Fill, aquí tens aquesta nubia; veiam com te conduïxes.

EL PRÍNCEP

No em parieu de dones.

EL KADI

Príncep, aquí ténieu la meua esposa.

EL PRÍNCEP

Com te dius?

DONAMHU

Donamhu!

EL PRÍNCEP

I ara!

EL CALIFA

Aquesta té pressa!

DONAMHU

Es el meu nom. Pressa no en tinc mai; el meu marit m'ha acostumat a esperar-me.

EL CALIFA

I també ets de Núbia?

DONAMHU

No, soc d'Alepo.

EL CALIFA

Ets Alepa! Ah, Alepo, terra de dones hermoses!

DONAMHU

Gràcies, senyor; la hermosura està en els ulls de qui ens mira.

EL CALIFA

(Apart.) Si no fos pel xicot, li faria un tort al Kadí!

EL METGE

Príncep... aquesta és la meua esposa. Preneu la bona voluntat.

EL PRÍNCEP

I tú, qui ets?

QUEMHASDAT

Vostra esclava Quemhasdat.

EL PRÍNCEP

No res, encara.

QUEMHASDAT

Es el meu nom, senyor!

EL PRÍNCEP

Jo em creia que em preguntaves.

QUEMHASDAT

Ah, no, senyor: això vos mateix.

EL CALIFA

I tu, d'on ets?

QUEMHASDAT

De Persia.

EL CALIFA

A Persia les dones són molt curioses. Doncs, ets persiana?

EL METGE

Sí, gran senyor: no pot negar-ho; tot el dia és al balcó.

EL CALIFA

Quina et sembla, Nigromant, que serà la preferida del Príncep? La nubia, la alepa o la persiana?

EL NIGROMANT

Les tres seran volgudes del Príncep, però si la alepa vol, serà la preferida.

EL CALIFA

Doncs, en marxa.

EL NIGROMANT

Encara no: recordeu l'ordre del Destí; el Príncep ha de fer-les seves a les tres a l'hora.

EL CALIFA

I vols dir que això pot ser?

(Segueix a la plana 10.)

EL CALIFA

Calleu vos dic, ho vos faig empalar...

ELS TRES

(Fan un moviment com si ja es sentissin empalar.) Va per ella!

EL NIGROMANT

Vosaltres podreu desencantar el talismán del Príncep?

(Sur un lletrero que diu "Sí".)

EL NIGROMANT

Com la desencantareu?

(Altra lletrero: "Fent-nos seves".)

Per quina ha de començar?

(Altra lletrero: "Les tres a l'hora".)

Es difícil! I li fareu de franc tan gran servei?

(Lletrero: "No".)

Són interessades; no están pels capritxos. Què vos ha d'entregar el príncep?

(Lletrero: "El cap de la Fada".)

Això no és tan fàcil com sembla. De tots modos, ho provarem. Vosaltres desencantadores, veniu. (Desapareixen les visions.) Senyor, aquestes són les que intentaran desencantar el talismán del Príncep.

EL PRÍNCEP

Voleu dir?

EL NIGROMANT

Sí. Deixales fer.

EL VISIR

Gran Califa. No podrieu prescindir d'una d'aquestes dones? De la meua, per exemple?

EL CALIFA

Impossible! Es que per ventura tens recansa de que sigui ella una de les que ens salvin?

EL VISIR

No, gran senyor. Però, feu-vos càrrec... un marit al casar-se, ja sab que

estona. Després, podrieu ésser... desgraciats per mor de qualsevol galant de poc més o menys, i ara sereu cornuts de Reial Ordre! Fins proposo que s'institueixi una nova condecoració per aquests casos. L'Ordre de la Banya d'or! I fins demano que sigueu vosaltres els primers agraciats.

EL VISIR

Va per vos!

EL CALIFA

No perdeu temps amb aquestes minúcies.

EL VISIR

Oh, minúcies!...

EL NIGROMANT

Aquí están les vostres dones. Vosaltres, com si no hi fossiu. Heu de fer el paper de conill de guix.

ESCENA IV

ELS MATEIXOS. MAIHOFEM, DONAMHU i QUEMHASDAT

LES TRES

Gran senyor. Sobre el cap i sobre els ulls.

EL CALIFA

Benvingudes siau. Alhà us doni el que us faci falta.

EL NIGROMANT

Visir, Kadi, Metge: presenten vostres esposes al Príncep.

EL VISIR

Nosaltres mateixos?

EL CALIFA

I doncs què?

EL NIGROMANT

Alhà és gran!

EL VISIR

Sí, però en fa un grà massa! Acostat. Príncep, vos presento la meua esposa que vos ha de fer no sé què.

Vida i miracles de Nandu i la Tuies

Un marit ben poc amable, tanmateix

L'Alfred aquella nit no va compareixer a la penya i com que ell mai faltava, tots els amics convingueren en que segurament n'hi havia passat alguna de grossa.

A l'endemà, dos companys de penya anaren a visitar-lo a casa seva i el trobaren al llit, tot envenat i ple de bonys.

—I doncs, què t'ha passat?

—Res; si voleu que vos digui la veritat ni jo mateix ho sé.

—Com s'entén?

—Ja veureu. Ahir vareig anar a visitar al senyor Rafel, aquell amic meu, sabeu?

—Sí.

—Ell, no hi era i com que hi ha prou franquesa, vareig esperar-lo.

—Per are...

—Oh, ja veureu. M'estava jo tot tranquil i sen-

se pensar en res de mal, quan de sobte, apareix el senyor Rafel a la porta de l'habitació on jo m'estava i comença a repartir un pet de garrotades que feia fredat.

—I ara, que és boig?

—Oh, és el que jo dic! Té molt mal genit aquell home. Total perquè mentres l'esperava em vareig tirar un xic al seu llit per a descansar! Com que hi ha prou franquesa!

—Naturalment! Trovo que no n'hi ha per ga-

rrotejar-te d'aquesta manera.

—Es lo que jo dic! Que li havia fet o al cap i a la fi?

—Si no és més que lo que has dit...

—Vos juro que res més. Es a dir: a no sé que s'enfadés perquè a n'el llit també hi havia la seva dona i tots dos estavem en camisa...

RIPALDA

EL NIGROMANT

Sí, gran senyor.

EL CALIFA

Ja m'agradaria veure-ho. Cada dia s'inventa alguna cosa.

EL NIGROMANT

Es un joc nou. Vosaltres a punt de marca i a punt de solfa... Una... dugues, tres.

(A la veu del Nigromant, els va caient la túnica a cada una, fins quedar en camisa.)

ELS TRES MARITS

No! No!

EL CALIFA

Silenci, o us faig empalar!

EL NIGROMANT

Surtiu vosaltres, i vos, Príncep...

ELS TRES MARITS

No! No!

EL NIGROMANT

Voleu seguir-les?

ELS TRES MARITS

Sí! Sí!

EL NIGROMANT

Doncs, seguiu-les.

(Van a fer-ho, però a un gest del Nigromant es queden en calsetets. Toquen les dotze hores.)

ESCENA V

ELS MATEIXOS i LA FADA

LA FADA

Alto tothom! Són les dotze. En

aquesta hora acaba l'encantament del talismà del Príncep.

EL NIGROMANT

Tu!

LA FADA

Jo, la Fada que li vaig encantar.

EL CALIFA

Amb quina mala intenció ho va-reu fer?

LA FADA

Amb la més bona intenció del món. El Nigromant va entregar al vostre fill un talismà que podia fer-lo feliç. Però va tenir el mal acert d'entregar-li una cigala, que havia d'estar sempre en perill i jo que sabia que al arribar a la seva major edat havia de casarse, i la seva futura esposa és una protegida meua, vaig voler que el talismà arribés a l'hora del casament

en bon estat. Per això vaig encantar-li. Ara és l'hora de casarse, i la seva esposa li desencantarà. Si jo no hagués vetllat pel talismà del Príncep, qui sab que en quedaria de la cigala a l'hora de casarse.

EL CALIFA

La sabiduria parla per la teua boca. Fada, mercès et dono.

EL NIGROMANT

M'has vençut!

EL CALIFA

Fareu gravar en lletres d'or aquestes paraules:

Si algún talismà rebeu que un nigromant us regala, tal exemple recordeu: s'ha de guardar la cigala fins al dia que us caseu!

QUADRO I TELÓ

El secret d'en Peret

En Peret tenia relacions amb la Merceneta i com és de consuetud en aquests cassos, En Peret procurava treure'n el millor partit possible.

Ella, es mostrava tot lo complacenta que podia i feia tot lo que en Peret li demanava.

Mira, ara toca això, i la noia ho tocava. Ara deixam tocar això altre, i la noia s'ho deixava tocar.

Però, quan En Peret estava més encés i volia passar del tocar a... lo altre, la noia es revelaba i no hi havia manera de convencer-la.

—Això, no, Peret, de cap manera. Això s'ha de guardar per a quan siguem casats.

—Però, dona, si no és res.

—Et dic que no.

—No siguis tonta. Mira, are que estem sols, podriem fer-ho.

—Però quina mania t'ha agafat! I perquè aquest empenyo, digues, perquè?

En Peret quedà confós, però de cop com si hagués trovat la solució a la pregunta de la xicota, li digué baixet:

—Ja veuràs, és un secret. Després que ho hauré fet, t'ho explicaré. Es una prometença, saps?

—Doncs, mira, per aquesta prometença, buscat "ex-voto".

—T'ho demano de genolls, Maria, perdonem una vegada més!

—Oh, ja, ja! Posan-te aixís, ho arregles tot, tú!

RAFLES

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envii i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de **EL NANDU**. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Un nou sistema

Anem a explicar un fet, quals protagonistes encara viuen tots, i que és popularíssim entre els que vesteixen toga, ja que en ell hi intervingué un simpatiquíssim i Nandulandesc president de sala que al llegir això, seguitament s'hi farà un panxó de riure.

El cas va ésser el següent:

L'hereu Pinyol de Santa Perpètua, era un minyó alt i sapat com un roure i havia fet entre les mosses del poble veritables estropicis.

Jo no sé si era ell que les conquistava o si eren elles les que anaven darrera del hereu, però és lo cert que havia passat per les armes a lo bó i millor de cada casa de Santa Perpètua i pobles de la rodalia.

Un dia va fer l'ullet a la pubilla de Mas Sardà, però aquesta sembla que va esquivar el bulto temerosa segurament de que una volta lograt el seu objecte, l'hereu Pinyol la deixaria com a totes les altres que havia enganyat.

Però l'hereu no era home que és donés per vençut tant fàcilment i un dia, al caure d'una tarda de setembre, va esperar a la pubilleta de Mas Sardà a que tornés de vila on hi havia anat aquella tarda i una volta la tingué a tret, li saltà sobtadament al damunt, l'engrapà, li va tancar la boca, la va ajeure a un paller i per darrera volta li preguntà:

—Vols o no vols?

Ella contestà negativament amb el cap i allavors l'hereu Pinyol tranquil·lament, li alçà les faldilles, li cixamplà les cames, i... ¡Tururut, qui gemega ja ha rebut!..

La Pubilleta de Mas Sardà explicà als seus pares com havia estat atropellada per l'hereu Pinyol, i aquests, indignats passaren denúncia al jutjat.

El dia de la vista, l'hereu Pinyol no les tenia totes, perquè realment es considerava culpable, però el seu advocat, l'ensinistrà a fi de que a les preguntes de la sala, contestés amb forma que no el comprometés.

—Sobretot, hereu, no digueu mai que vareu obtenir per força a la pubilla. Vos digueu que ella va accedir a les vostres demandes, sense mitjançar ni violència ni promesa de casori.

—Doncs que diré?

—Senzillament: que vos la vareu trevallar, tirant-li piropos, fent-li regals, halagant-la, fent realçar les seves gràcies...

—Entesos, entesos.

El president de sala, apretava a preguntes a l'hereu, i aquest més o menys hàbil, anava sortint del pas.

—¿De manera que usted no forzó a la muchacha?

—No sañort. Ella ma dijo ca si.

—Pues ella dice que usted la cogió de improviso, que le tapó la boca...

—No fué así sañort präsidenta. Yo li asia ragalos, li disaba que era muy harmosa, ca si ella quisaba sariamos muy falissos, sertra, sertra.

—Si está bien, etcétera, etcétera. Pero... ¿ei momento de lograr su objeto, el hacérsela suya, como fué?

—Ya se lo hai dicho: a la gandóla.

Tota la sala es va mirar sorpresa.

—¿Como ha dicho usted?

—Pues... que... a la gandóla.

El president de sala, es va posar els lentes, allargà el coll i mirant fixament a l'hereu, li digué amb gran interès:

—Hace treinta años que debuté en... el estadio del amor: en este tiempo he probado todas las formas y maneras y no conozco este sistema de hacerlo "a la gandóla". ¿Quiere hacernos el favor de explicárnoslo?

L'advocat defensor intervingué amatent:

—El señor presidente perdonará, pero mi defendido ha querido decir que conquistó a la muchacha, halagándola, pero como habla muy mal el castellano...

Aquella vista hagué de suspendres, ja que no hi va haver manera de fer posar serios als senyors del tribunal.

RICARDET

La ratlla

Un notari lleig i vell, es va casar amb una xicota jove i guapa amb més ganes de moure brega que un revolucionari dels més encesos.

Als primers anys de matrimoni el bon home complia amb més o menys regularitat els seus deures matrimonials i fins logrà obsequiar a la seva esposa amb un nano més viu que una centella. Però, de mica en mica les facultats anaren mermant i la senyora es passava mesos i mesos sense poder sostenir el més petit diàleg conjugal amb el seu marit.

No és d'extranyar doncs que la nostra casadeta anés desesperada darrera de qui pogués calmar un xic el seu temperament fogós.

Un dia en que En Joanet, el passant del notari estava trevallant en el despatx, la senyora Amelia, que així es deia

l'esposa del notari, sentí una forta frisarça en tot el cos i un desfici en un punt determinat del mateix.

—Això és inaguantable — es digué ella, — jo no puc ésser víctima de que el meu marit hagi acabat... la calderilla del cartutxo.

I recordant que al despatx hi havia En Joanet, s'empolvà, es posà un xic d'essència i convençuda de que no era cap adefesi i que podia molt bé conquistar un home, entrà decidida al despatx.

—I doncs, Joanet, que hi ha molta feina?

—Una mica, donya Amelia.

—I don: Josep, que ha sortit?

—Si ha anat a una diligència.

Donya Amelia s'apropà a la taula de'n Joanet i apoiant-se amb els colzes damunt d'ella, es col·locà davant mateix del dependent, fent que per l'escot se li poguessin veure els seus pits magnífics.

—I que és, que és això que fa?

—Res... una copia d'una acta.

—Sab que té molt bona lletra?

—Regular...

Donya Amelia avençà un xic més el pit, i En Joanet es trovà davant d'una visió que el posà en una situació violentíssima, però... es limità a sospirar fort i a guardar els deguts respectes.

—Molt bonica és la seva lletra. Aquests perfils, aquestes inicials...

En Joanet sentia l'alè de donya Amelia a dos dits de la seva galta, però no sapiguient com interpretar aquella actitud provocativa, s'alsà solemnement, i encarant-se amb l'esposa del seu principal, li digué:

—Miri, senyora, aquest despatx és per treballar, i no per perdre el temps en tonteries. Facis el càrreg de que aquí al mig de la habitació hi ha una ratlla que ens separa. Si vostè la traspassa, li juro que no responc de mí...

Ella, encesa de desig, somrigué coqueta i traspassant l'imaginària ratlla i tirant-se materialment damunt de'n Joanet, exclamà:

—Que me farà, vostè, que em farà?

—Que li faré? Miri!

I tombant-la sobre el sofà donà expansió als seus revoluts instints.

Quan dependent i mestressa havien ja disfrutat de valent, arribà el marit i es dirigí cap al despatx.

—Que hi ha Joanet? Hi ha res de nou?

—Per are res, don: Josep.

A n'aquestes, el marrec del notari que des d'un recó estava observant a sòn pare, començà a cridar:

—Papà, papà, no passis la ratlla que En Joanet s'enfada i t'estirarà al sofà, se't posarà al damunt i et fara fer molts gemecs, com a la mamà!...

TOFLIS

La baixa dels marcs

Les famílies Rodoreda i Recolons es reunien quasi cada vespre després de sopar i mentre els pares parlaven de negocis, la jovenalla jugava al quinto, al pare carbasser, o a altres mil jocs innocents, i propis de dos famílies morigerades.

La filla del senyor Rodoreda i el fill del senyor Recolons festejaven amb el permís dels papàs, però sota una estreta vigilància.

No obstant, En Dionís i la Pepeta, com tots els enamorats, havien trobat la manera de burlar la vigilància dels papàs i mentre jugaven al quinto, per sota la taula s'entregaven al més dols dels "madrugueos".

—Doncs sí, senyor Rodoreda, el negoci del cacau, em va sortir malament. Hi vaig perdre, onze mil pessetes.

—I lo dels marcs, senyor Recolons?

—Ah, això és cosa del noi! Tu, Dionís, com ha anat això dels marcs?

El noi, que a n'aquell moment sentia com la mà de la Pepeta li apretava una part molt interessant de la seva persona, quasi no podia contestar, però, fent un gran sospir, exclamà:

—M'han baixat!

La Pepeta, no sé si per por de cremar-se, o perquè, va treure la mà tant depressa d'allà on la tenia, que semblava talment que l'havien punxat amb una agulla.

K. B. Z.

L'adrogar complimentós

En Quimet és un dels dependents més amables i salaus d'aquest gremi barrilaire. Vermell i grassonet de cara i de cabell rexinxolat i d'un ros de panotxa que enamora, amb el seu somris fa posar toves a totes les raspes del veinat. Afegiu-li a més, el repertori de suerecandi que té per accontentar-les a totes, i no estranyareu si us dic que s'hi queden embadalides. És el prototipus servicial fins a l'exageració; però té el defecte d'ésser cast. Malgrat els seus vint anys, les galanies no li passen de madrigals amb olor de formatge.

Algun fadrina ha procurat de vegades fer-lo sortir de la neutralitat, refregant-li una anca, o bé ajupint-se davant seu, oferint-li l'espectacle de dues pomes més o menys madures... Però, ell, indòmit, capejava el temporal; li etzivaba la consabuda floreta, i la minyona se n'anaba embadalida, però gens convençuda del tracte diguem-ne manual. Entre les compradores hi havia també una vidua, senyora i majora d'uns trenta dos anys molt ben aprofitats, amb un bé de Déu de ondulacions, capasses de fer perdre l'oremus al més pintat. Morena, amb uns ulls com dues brases i una boca com el tatx d'una cindria, tota ella denotava sensualitat i ganes d'esbarjo... Dona experimentada, al cap de dues vegades de tractar a En Quimet es va convèncer de que hi havia molta ignocència sota la capa de "curridu" servicial, i amb la dèria de saborejar-ne les primícies, començà a treballar-se'l.

Hem dit abans que era cast, i es resistia a totes les temptacions, i la vidua, més encapritxada que mai, tingué la pensada d'endur-se'l a casa per a maniobrar amb tota llivertat. Amb l'excusa d'haver fet compres considerables i no poguer-s'ho endú tot, va pregar al dependent que l'acompanyés. I com que En Quimet mai tenia un no per la parroquia, va accedir, i ja el tenia al pis de la vidua, la qual procurant entretenir-lo li contava coses incongruents, merques que degut a la xafogor s'anava alleugerint de roba fins a l'extrem de que'l noi, amb les orelles vermelles i els ulls llents, tement perdre l'equanimitat, va dir-li:

—Dispeni, senyora; amb el seu permís m'entorno a la botiga.

—Tanta pressa tens? — va fer la vidua, tutejant-lo i arrapant-se-li d'un braç. — Entra un moment aquí, que haig de fer-te una pregunta...

Un cop dins de la cambra me l'agafà pel seu compte, i acabant-se de treure la poca roba que li quedava assobre, deixà al descobert tot un magnífic panorama...

—Què; n'has probat mai d'aquest gènere?

El noi va perdre l'esma com hauriem fet nosaltres, i tot d'una varen oir-se aquells grinyols de sommier tan característics.

I a l'atacar-se aquell crític moment en el que sol baixar... l'inspiració tot i no éssent poeta, el servicial Quimet, mantenint la dignitat del càrreg, talment com si despatxés una lliura de mongetes, va barbotejar entre sospirs i gemecs...

—Tin... tingui, si és servida. I prengui la bona voluntat!

JOAN DEL CIRI.

—De qué vas disfressada?
—D'estudiantina. I tú?
—De senyor.

En el museu

Dugues amigues visiten per primera vegada un museu d'esculptura i s'extasien davant d'unes estàtues masculines completament nudes.

Una d'elles, la més jove, pregunta contrariada:

—Però escolta, Palmira, tots els homes neixen amb aquesta fulla?

—No, es veu que els hi surt quan ja són grans, perquè jo aquest dia vareig veure al meu cosí despullat pel forat del pany, i només hi tenia el tronc.

BARNILS

Nota de Societat

L'inauguració del Liceo va ésser enguany, com sempre, una nota de distinció insuperable.

Lo mellor de la nostra societat es donà cita a la magnífica festa i les més delicioses toaletes foren lluides per les nostres dames.

El senyor Rafecas, tot planxat i emmidonat, evocava instal·lat en la seva llotja, l'interessant figura del gall d'indi de Nadal.

Els conserva bé els seus cinquanta anys, encara, el senyor Rafecas.

Mes en segon terme de la llotja, la seva moníssima esposa conversa amb En Lluïset, el secretari particular del senyor Rafecas.

La conversa és ben interessant:

—Amb aquest vestit estàs irresistible, Elisca.

—Parla baix.

—No l'ha trobat massa... lleuger el teu marit?

—Ni s'hi fixa.

—Filla, es que potser en feu un grà massa! Mira, no s'ha de fer més que així i desseguida es troba un pit.

—No siguis imprudent!

—Això per la part de dalt, que per la de baix, allargues la mà i topes desseguida amb una cuixa.

—Lluís!

El senyor Rafecas, empipat de tanta xerramenta, es gira tot molest, i pesca a n'En Lluís amb les mans per uns indrets força sospitosos.

—Voleu fer el favor de callar? A n'aquí venim a veure comedia i no a perdre el temps amb aquestes tonteries. No sé si ho sabeu que l'abono em costa tres mil pessetes!

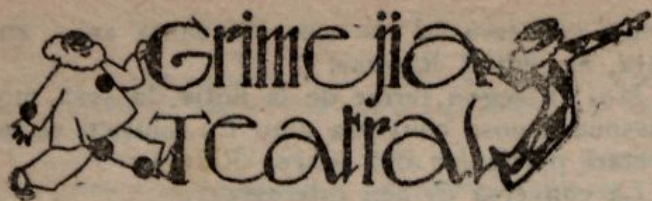
BARO D'AMER

Conte Premià del número passat:

El lloro del tall

—Mare de Deu quin vent! Creguim nena que tot se m'aixeca.

Nandulàndia està d'enhorabona i el districte V haurà de demanar auxili als demés districtes per a que li deixin eixamplar els seus dominis ja que de tant grossa que és la satisfacció que està experimentant, cregueu que no li cap dintre i no hi ha manera de fer-li entrar ni amb bones paraules ni amb vaselina extra.

Sembla que tothom vol fruir del èxit obtingut per EL NANDU i avui a Barcelona no hi ha literat, músic ni cupletera que no li toqui alguna pessa.

En Montero, el xirinolesc Quimet, a l'Espanyol, hi dona un quadret que titula "Els Nandus" i en el que es parla gras i la grimeja hi és abundant.

En Rubio, aconsegueix en el Còmic cada dia un èxit més gros amb el seu apropòsit titulat: "La tornada del Nandu", que ha fet molta forrolla.

A l'Eldorado la nostra Pilareta Alonso hi canta un deliciós cuplet, que diu i vesteix magníficament, i que es titula "La filla del Nandu".

Res, que amb tant Nandu amunt i tant Nandu avall acabarem desconjuntats i amb totes les pesseres fora de lloc, si Déu no hi posa remei.

o o o

Al Tivoli segueixen amb lo del ballet sobre gel, que no m'hi pendran pas per altre.

Amb el fret que fa, qualsevol es fica dins d'una nevera! I ca, barret! Mes m'estimo anar al Edén que hi ha un pet de caloríferos que fan entrar en reacció a qualsevol.

A l'Eldorado s'han inventat una cosa que en diuen sessions d'art, que, no sé pas que hi veuen amb això de l'art!

En Frègoli, com sempre fa les delícies del públic i la Pilareta fa passar un bon ratet a la concurrència amb els seus cuplets.

Al Novetats segueixen apretant a "Miss Venus". Jo també l'apretaria si es deixés caurer l'autèntica per aquestes terres!

A l'Espanyol estan preparant "Cornuts i Condecorats" que, per les referències que en tenim, farà tronar i plourer. També es diu que aviat hi debutarà En Bergés que el públic ja està anyorant.

A l'Amichatis no se li veu la pinta per aquella casa, i és una llàstima, perquè el xicot hi encaixava bastant bé.

Ara hi haurà jubileo general entre els corredos, perquè amb això de suprimir el joc, els concerts i cabarets hauran de desfer-se de les pape llones i la cassa d'aquests simpàtics animalons serà molt més fàcil i acomodo.

Que la sort vos acompanyi al sortir de casera!

EL SECRETARI

LA MODA

En una reunió de cursilàndia parlen de les noves modes que exigeix la societat.

La Lluïseta, nova rica, diu tota ingènua:

—A casa ara ja no parlem el català ni el castellà. Tots aprenem el francès.

o o o

EN EL MERCAT

—Escolti, noia, són molt petites aquestes patates. No en té de les de bolado?

—Miri, vagi a n'aquesta parada del davant que hi ha la meva mare, i ella la té més grossa.

—Creume, Rosalia, amb això del fil s'hi ha d'anar "molt en" compte, perquè a lo mellor te'l trobes trencat que ni t'en adones.

GRIMEGIA ESTRANGERA

—Perdonem marit meu, sígues generós. Crist també va perdonar la dona adúltera!

—Be, sí... però no era la seva!

(Le Rire)

—Si m'assegura que serà discret!

—I aï! He estat l'amant de la seva amiga Lluisa i ningú en sab una paraula.

—Com s'entén a dos pessetes! Els diaris porten que la carn s'ha abaixat 20 cèntims.

—Perdoni, però jo no en llegeixo de diaris!

(Le Rire)

—Es a dir que no'm vols pagar. Are aniré avisar al guarda de la cantonada.

—No't molestis: el guarda de la cantonada soc jo.

(Le Sourire)

Correu secret

Toflis. — Redell, quin arsenal de quèntos! Aprofitarem els que podrèm. A n'aquest número en va un. Enviïn un parell de tonelades més. — Joan del Ciri. — Acceptat. — Clotilde. — Ja ho crec que ho publicariem nosaltres, però... les bofetades que hi haurien! No obstant, mirarem d'aprofitar l'idea de les "Coses que tenen d'haver fet, etc.". En quan a lo que diu que desitjaria fer, quan tanca la carta, estic a la seva disposició, i cregui que no es queixarà. La deixaré satisfeta. No ha de fer més que dar-me dia, lloc i hora. — K. B. Z. — Aprofitarem lo que podrèm. — Lleparó. — No pot anar. — Fiquetaire. — Entra en cartera. — Trencafils. — El cap li trencaria, jo. Miri qu'és dolent! — Nineta. — Els dibuixos són molt innocents. Els xistos, poden anar. — K. K. Tua. — Lloro! Si torna a enviar aquestes coses passaré avis a Sant Boi.

Sunyer i F. O.: Els seus dibuixos són bon xic deficientes. — Armand: Anirà, arreglat. — Cri-Cri: Mirarem d'aprofitar el de l'ampolla. L'altre és molt vell. — Borinot Ros: Vostè escriu amb força desembràs, però els arguments són un xic fluixos. Enviïn altres coses, que em sembla que farem fira. — El baró de la Rondalla: Arirà el de la berruga. — Fuster: No ens acaba d'agradar.

Queden 69.669 cartes per a contestar.

Correu del amor

CLOTILDE: Sab monada que els seus escrits m'han fet posar malament? Em deu dotze pessetes que després de llegida la seva carta, em vareig haver de gastar.

NINETTE: És molt difícil donar un consell en aquests cassos. De totes maneres, la llei del talió crec que seria indicadíssima.

—Vol fer el favor d'estar quiet? Miri que si ve el meu marit hi haurán raons.
—Peró no serán tan grosses ni tan de pes com les meves.